

Durmuş Hocaođlu

Fransa Bize Kim Olduğumuzu Öğretiyor

Yeniçağ., “Analiz” ., 16 Ekim 2006, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 456; 2006-118; Ekim-07

YENİÇAĞ

Bundan bir önceki yazımızda bir devletin varlığının nasıl ve hangi şekillerde tehdit ve tehlike altında bulunabileceğinden bahisle, hâricî ve dâhilî devlet düşmanlarına muhtasaran temas ederken, başında binbir türlü gaile bulunan Türkiye'nin asıl belâ ve musîbetleriyle uğraşmak yerine, neden bütün dikkatlerin “irticâ” üzerine odaklanıyor olabileceği sorusuna gelmiş ve “üzerinde durmak lâzım...” diye noktalamıştık. Bu son cümledeki üç nokta, bir sonraki yazının, “irticâ” mes'elesi üzerine tahsîs edileceğini îmâ etmekteydi; ancak, Fransız parlamentosunun almış olduğu menhus karar, bu niyetin ertelenmesine sebebiyet vermiş bulunuyor. Fakat, yine de bir önceki yazıyla olan bağ tamâmen kopmuş da değil; hattâ neredeyse tevâfuk var bile diyebilirim. Gerçekten de var: Nitekim, hâricî düşmanlardan söz ederken, karşımıza silâhıyla dikilen açık bir düşman yerine, teşhîsi biraz daha üst düzey bir zekâyı istilzâm eden, karşımıza, reform dayatmaları, ev ödevleri, “demokratik” açılım paketleri ile gelen, patronluk yapan ve de kendisinin patron bizim yaşama olduğumuzu her davranışında hissettiren, tâlimatlarına harfiyyen riâyet edildiğinde evinin mutfağından artan ekmekleri yedirebileceğini söyleyen, zengin, müreffeh, güçlü ve dolayısıyla da câzibeli ve küstah ve kıyısından bucağından da olsa bir üyesi olmak için her şeyimizi fedâ etmeye hâzır olduğumuzu ihsas ettirdiğimiz için küstahlıklarını kendi ellerimizle beslediğimiz bu partnerlerin bütün dayatmalarının nihâî netîcesinin ortada devlet diye bir şey bırakmamak esâsına müstenîd olduğunu söylemiştik.

Öyle olmadı mı nitekim? Biz aynı irticâ dosyasını tekrar açıp tekrar aynı şeyleri binbirinci kere konuşurken, Fransa'dan gelen haber başımıza balyoz gibi indi ki bu bir bakıma, “hâl böyle iken neden bütün dikkatler “irticâ” üzerine odaklanıyor olabilir?” suâlîne de dolaylı bir cevap sayılır. Filhakîka, niyet o olmasa bile, sonuçta bu kabîl tartışmaların belki de en büyük getirisi, gerçek tedhit ve tehlikelerden dikkatleri uzaklaştırmak olacaktır. Öyle ya, elin oğlu, sâdece bir devleti değil, bir milleti, bütünyle bir milleti küstahlıkların en şedîdi, en alçağı ile kaatil îlân ederek hakaretlere boğarken, bizim bütün mesâîmizi bu mevzûa tahsîse etmek yerine irticâ üzerine yoğunlaşmamız her hâlde bu küstahlığın değirmenine bir şekilde de olsa, su taşımaya yaramıştır.

İmdi, daha dün irticâ konusunda yüksek sesle konuşanlardan henüz bu ağır hakarete aynı ses tonuyla bir cevap gelmediğini hatırlatarak, “pekâlâ, şimdi ne olacak?” diye soralım?

Evet, ne olacak? Bu sorunun adresi Fransa değil, elbette Türkiye. Fransa cephesinde ne olacağı hemen-hemen belli: Parlamento'nun almış olduğu karar Senato'ya ve oradan da tasdîk edilirse Cumhurbaşkanı Chirac'ın imzâsına gidecek. Senato'da kararın

değiştirilmesi ihtimâli pek zayıf; Chiraca gelince: O değil miydi, daha henüz geçen hafta, “Türkiye Ermeni soykırımını tanımadığı sürece AB’ye giremez” diyen? Yâni, ne yapacağı meçhûl değil: Niyet, ne olursa olsun ve neye mâlolursa olsun, nâmûsu iki paralık olma bahasına da olsa, illâ ki ve muhakkak AB’ye girmeyi tam anlamıyla bir saplantıya dönüştürmüş olan Türkiye’ye, Haluk Şahin’in tâbiriyle, her gün gübre şerbeti içirmektir [“Her Gün Gübre Şerbeti”., *Radikal.*, 01.10.2004]. Ne demek ki “gübre şerbeti?”. Ne anlıyorsanız o demek: Türkiye’yi ve Türkleri, haysiyet, vekar, onur, gurur, şeref, izzet-i nefis, ar, hayâ, edep, nâmûs gibi insanlık kaynağı olan ne varsa hepsinden dımdızlak soyundurulmuş, “âr ü namûs şîşesini taş a çalmış” bir devlet ve bir millete dönüştürmek; tabî, öyle bir defalık da değil, yine Şahin’in ifâdesiyle, “üyelik müzâkereleri süresince, yâni on-onbeş yıl müddetle her gün gübre şerbeti içileceğini” dikkate alarak, artık ortada bir Türk devleti ve bir Türk milleti kalmış olabileceğini hâlâ düşünebiliyorsanız.

Şüphesiz bu şerbeti şapur-şupur içmeye gönüllü olanlar çok ve içiyorlar da kemâl-i âfiyetle nitekim: İyi çocuk ol koçum, iç gübre şerbetini, kap ödülünü.

Ancak, yine de fikrimce Fransa fransızlığını yaparken, farkına varmadan, kim olduğumuz konusunda ağır bir ders vererek, bize dolaylı olarak hizmet etmiş de oluyor: Gerisi bizlerin idrâk, basîret ve ferâsetine kalmış bir husustur. Ama buna rağmen yine de “*eh ne yapalım, hoş bir mönü değil ama, Şahin’in tavsiyesi mücibince, ‘yolda gübre şerbeti fiçileri var; midemizi (ve kafamızı) sağlam tutmamız gerekiyor’*” dersek, işte o zaman gerçek bir millet değil, daha bile fazlasına müstahak, esfel-i sâfilîne yuvarlanmış bir “yığın” olduğumuzu tarihe tescil ettirmiş oluruz.

Haydi Türkler!

Françe Vilâyeti Kralı Françoise’nun torunları başta olmak üzere cümle âleme kim olduğumuzu göstermenin ve kendimizi tarihe temiz bir isimle kaydettirmenin tam zamânıdır!

